

— Μωρὲ μπράβο, εἶπεν, ὠραία ἐορτάζετε οἱ Ἄθη-
ναῖοι τὴν πρωτομαγιά.

— Δύσκολος εἶσαι, καυμένη, καὶ ἀχάριστος, ἀπήν-
τησεν ὁ βέρορτερ, λίγο γελάσαμε ;

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἄγαπητέ μου,

Τῆς ζωῆς τίποτε δὲν εἶνε καλό, τίποτε κακό· ὅλα νὰ τὲ
λατρεύουμε κι ὅλα νὰ τὰ τρέμονμε· βροχὴ ζωῆς ὅλα δὲν εἶνε
καὶ πηγὴ θανάτου μαζί ; Στὰ χέρια τῆς Λοκούστας καὶ
τ' ἀθάνατο νερὸ φαριμάκι γίνεται. Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ με-
σαιωνικά μας ποιήματα μιὰ μάγισσα μυρίζει μ' ἓνα μῆλο
ἓνα παλλημάρι· κι αὐτὸ πεθαίνει· περνάει μιὰ κόρη, παίρ-
νει ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ νεκροῦ τὸ μῆλο, τότε μυρίζει καὶ
τὸν ἀνασταίνει, μὲ τὸ μῆλο πάλι. Σὰν τὸ μῆλο τῆς μάγισσας
ὁ κόσμος εἶνε. Μᾶς τὸ λέει κι ὁ ξακουστός ὁ ζωγράφος ὁ
Ἄλμας Ταδέμας, Ἑγγλέζος, ἀπὸ γένος Ὁλλανδιῶ. Χρόνια
καὶ χρόνια τώρα φημίζεται γιὰ τὴ μεγάλη τέχνη του, τὴν
τέχνη ποὺ ταιριάζει τὴν ποιητικὴν μὲ τὴν ἱστορικὴν ἀλή-
θεια—δυστοίχια κάποτε δυσκολοσυμβίβαστα—χωρὶς νὰ
δημιουργῆ μήτε τὴ μιὰ μήτε τὴν ἄλλη. Κι αὐτὸς ἀγαπάει καὶ
κνηγνεί τὰ περασμένα πίσω κι αὐτὸς γροῖζει γροθιόχουτας
τὴν Ἑυριδίχη του· μὲ ἡ Ἑυριδίχη δὲν τοῦ ξεφεύγει τὴν
ἀνασταίνει ἀπάνον στὸ παλὶ μὲ τὸ κοντύλι του. Κι ὁ ἔμ-
πνευσμένος αὐτὸς τεχνίτης τὴν ἱστορία τὴ σέβεται, καὶ μὲ
φροντὶδ' ἄρχαιολόγουν κοιτάζει νὰ παραστήσῃ καὶ τὰ πα-
ραμικρά. Κανείς ὅμως δὲν τότε φτάνει στὴ ζωγραφιὰ τῶν
ἀψύχων, ἂν εἶνε τίποτε· ἀψυχο στὴ φύση καὶ στὴν τέχνη
Ἡ δύναμή του εἶνε στὰ μάρμαρα, στὰ πετράδια, στὰ ὑφά-
σματα· σὲ ὅτι ἀκριβό, πολύτιμο, λαμπρό. Στὸ φρετινὸ
Σαλόνι τοῦ Παρισίου ἔστειλε τὰ Ρόδα τοῦ Ἡλιο-
γάβαλον· καὶ γι' αὐτὰ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ. Ξέρουμε πῶς
ὁ τύραννος ξεφάντωνε πολλὰς φορὰς μὲ τέτοιο τρόπο : Σὲ
τραπέζι ἐπροσκάλουσε φίλους καὶ δικούς, ἄντρες καὶ γυ-
ναῖκες· κ' ἐκεῖ ποῦ γλεντοκοποῦσαν, ἀνοίγαν ἀπὸ πάνου
οἱ καταρράχτες τοῦ παλατιοῦ, κ' ἔπεφτε στοὺς ἀνθρώπους
ἀπάνον κατακλυσιμὸς ἀπὸ λουλούδια· κ' ἐκεῖνοι πρῶτα γε-
λοῦσαν, κ' ὕστερ' ἀποροῦσαν, κ' ὕστερα τᾶχαναν, κ' ὕστερα
ἐτρόμαζαν, κ' ὕστερα ἐπάλευαν, καὶ στὸ τέλος ἔπερταν
σπασμένοι, πνιγμένοι ἀπὸ τὴν ἀνθοτριανμία, μέσα στὸν
ὠκεανὸ τὸν ἀπαλό, τὸ ἀγαλό, τὸ μωροβολισμένο, καὶ τὸν
ἀχόρταγο. Ὁ Ἄλμας Ταδέμας ἀνάστησε τὴ φοβερὴ σκη-
νὴ στὰ Ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλον μὲ ὅλη τὴ λαμπρό-
τητα τοῦ κοντυλιοῦ του, μὲ ὅλη τὴ γνώση τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι
περιγράφει κάποιος κριτικὸς τὴν εἰκόνα : «Ἀγάλια ἀγάλια
πέφτ' ἡ ἀνθοβροχὴ τὰ πέταλ' ἀνεμογροῖζον σὰν ἐλαφρὰ
πούπουλα κ' εἶνε χαρὰ Θεοῦ νὰ τὰ βλέπῃς. Ἄλλ' ἔξαφνα ἡ
βροχὴ δυναμώνει, καὶ λίγο λίγο τὰ ροδόφυλλα σιεπάξουν
τραπέζι, κρεβάτια, προσκέφαλα, γεμίζουν τὰ ποτήρια, στρα-
βώνουν τὰ μάτια. Οἱ χαροκόποι ξαφνίζονται, κοιτάζονται
τρομασμένοι, παύουν τὰ γέλοια, ... ἀνατριχιάζουν... ἡ βροχὴ
διπλασιάζεται· σκοταδιάζει· τότε τοὺς πιάνει ὁ φόβος· λα-
χαιασμένοι, κάνουν νὰ σηκωθοῦν, δὲ μποροῦν'· κι ἀκόμα
μεγάλων' ἡ ροδοπονή, τοὺς συντριβεῖ· βλέπεις χέρια γε-
μάτα βραχιόλια, κι ἀνθοστεφάνοτα κεφάλια νὰ προβάλλουν
μέσ' ἀπὸ τὰ ρόδα· καὶ στὸ τέλος δὲν τὰ ξεχωρίζεις τὰ θύ-
ματ' ἀπὸ τὰ μνήματα...»

Ἰὲν τὴν εἶδα τὴν εἰκόνα — ποῦ νὰ τὴν ἰδῶ! — Ἄλλὰ

σκορπίζει τόση ποίηση, κ' ἡ ποίησή της κρύβει τόσο βαθὺ
νόημα, ὅστε, φτάνει κανεὶς πᾶχη κάποια φαντασία, καὶ
μόνο νὰ τὴν ἀκοῦσῃ, νοιώθει περίσσια συγκίνηση. Καλὰ
εἶνε τῆς τέχνης τὰ ἔργα ποῦ θαυμάζουν τὰ μάτια καὶ γλυ-
καίνουν τ' αὐτιά· ἀλλὰ ὑψηλότερα πολὺ στέκοντ' ἐκεῖνα
ποῦ σοῦ ξυπνοῦνε τὴν ψυχὴ καὶ σοῦ κινοῦν τὴ σκέψη· μό-
νον οἱ μπακάληδες δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὸ μεγαλεῖο
τῶν, κι ὅσοι αἰσθάνονται μπακάλικα. Τὰ ρόδα καὶ τὰ λιον-
τάρια! ποῖα εἶνε τὰ φοβερώτερα καὶ ποῖα τὰ ὠραιότερ' ἀπὸ
τὰ δύο ; καλὰ καλὰ δὲν τὸ ξέρεις, ἀνθρώπε. Τὸ ρόδα τοῦ
Ἡλιογάβαλον... ποτὲ δὲν ἐδιάβασα θλιβερότερο, σοτει-
νότερο ποίημα· μοῦ ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Η ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΙΝΔΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐνασχολεῖται περὶ τὰ πνευ-
ματιστικά φαινόμενα. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ ἡμέτε-
ραι πολιτισμένοι χῶροι τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης ἐλά-
χιστα γνωρίζουσι, τὰ δὲ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα βεβαίως
τὸ μειδίημα προκαλοῦσι τῶν θαυματουργῶν τῆς ἀπω-
τέρας Ἀνατολῆς. Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητῆς Κέλλαρ
ἐπὶ μακρὸν ζήσας ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐμελέτησεν ἐπὶ δεκα-
πέντε ὅλα ἔτη τὰ πειράματα τῶν Φακίρων. Ἄν μὴ ἐγνω-
ρίζαμεν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Κέλλαρ καὶ τὴν χαρακτηρί-
ζουσαν αὐτὸν εἰλικρίνειαν, μετὰ δυσπιστίας θ' ἀπεδεχό-
μεθα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διηγούμενα, διότι πραγματικῶς πρό-
κειται περὶ γεγονότων ἀνεξήγητων. Ἐν πρώτοις ὁ Κέλ-
λαρ διακρίνει μεταξὺ τῶν κοινῶν θαυματουργῶν τῶν
πληθωμένων εἰς ἀπάσας τὰς πανηγύρεις, τοὺς Φακίρας
τῆς ἀνεπτυγμένης τάξεως, οἷτινες μόνον εἰς ἐκτάκτους
περιστάσεις, οἷον εἰς τὴν στέψιν πρίγκηπος τινος, τὰς
ἐορτὰς Μαχαραγια, τὴν μεγάλην ἐορτὴν Μωροούμ,
ὡς καὶ κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας
ἐπιδεικνύουσι τὴν τέχνην των. Μόνον περὶ τῶν τελευ-
ταίων τούτων ὁμιλεῖ εἰς ἓν τῶν τελευταίων τευχῶν
ἐγκρίτου περιοδικοῦ, τῆς Βορειαμερικανικῆς
Ἐπιθεωρήσεως· καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς πῶς οὗτος διη-
γεῖται τὰ συμβάντα :

«Κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας εἰς
Καλκούτταν τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1875-1876, με-
γάλα ἐδόθησαν ἐορταί. Πλήν ἄλλων δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ
πλατείᾳ τῆς Καλκούττας ἐνώπιον τοῦ πρίγκηπος τῆς
Οὐαλλίας καὶ 50,000 περίπου θεατῶν, γηραιὸς Φακίρης
ἐτέλεσε τὸ ἔξῃς πείραμα. Ὁ Φακίρης ἀφοῦ ἐχαίρετισε
τὸν πρίγκηπα ἔλαβε τρία ξίφη δξύτατα, ὡς ἐξ αὐτοψίας
ἐπίστηθμεν, καὶ ἐνέπηξε ταῦτα καθέτως ἀπὸ τῆς λαβῆς
εἰς τὸ ἔδαφος. Τότε ἕτερος Φακίρης νεώτερος προσ-
ῆλθε καὶ ἐξηπλώθη ὕπτιος κατὰ γῆς κολλήσας πρὸς
ἄλληλα τὰ σκέλη καὶ τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῶν πλευ-
ρῶν. Ἀφοῦ δὲ δις καὶ τρίς ἐπ' αὐτοῦ ἔφερε τὰς χεῖρας
ὁ γηραιὸς Φακίρης, τὸ σῶμα τοῦ νεωτέρου κατέστη
ἀκαμπτον καὶ ἀνίσθητον. Τότε τρίτος Φακίρης προσ-
ῆλθε καὶ ἔλαβε τὸ σῶμα ἀπὸ τῶν ποδῶν, καὶ μετὰ τοῦ
γηραιοῦ κρατοῦντος ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀνεσήκωσαν καὶ
ἐπέθεσαν ἐπὶ τῶν αἰχμῶν τῶν ξιφῶν, χωρὶς αὐτὰ νὰ
ἐμπηχθῶσι ποσῶς εἰς τὰς σάρκας. Ἡ αἰχμὴ τοῦ
ἐνὸς ξίφους ἐτέθη ὑπὸ τὸν ἀγκύνα, ἡ δευτέρα ἐν τῷ
μέσῳ τῶν δύο ὤμων καὶ ἡ τρίτη κατὰ τὴν βάσιν τῆς
σπονδυλικῆς στήλης. Οὐδὲν ἐστήριξε τοὺς πόδας. Ἄρα
ἐτέθη οὕτω τὸ σῶμα ὁ δευτερός Φακίρης ἀπεσῶρθη,

καὶ ὁ γέρον ἰστάμενος ὄρθιος ἐπροχώρησε καὶ ἐχαιρέτισε τὸ πλῆθος. Τὸ σῶμα δὲν ἔκλινε μήτε δεξιὰ μήτε ἀριστερὰ ἔταλαντεύετο μετὰ μαθηματικῆς κανονικότητος. Ὁ γηραιὸς Φακίρης ἔλαβε τότε μάχαιραν καὶ διὰ ταύτης σκόψας τὸ ἔδαφος παρὰ τὴν λαθὴν τοῦ πρώτου ξίφους ἀσῆρσεν αὐτό, χωρὶς τὸ σῶμα νὰ παρεκκλινή μὴδ' ἐλαφρῶς κἄν ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἀφῆρσε καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ξίφος, καὶ ἐν τούτοις τὸ σῶμα ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ἐνώπιον μυριάδων θεατῶν παρέμεινεν ἄνευ ὀρατοῦ στηρίγματος κατὰ τὴν ὀριζόντιον αὐτοῦ θέσιν ἐναέριον, δύο πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ψιθουρὸς ἐπιδοκιμασίας διέτρεξε τὸ μέγα πλῆθος. Μεθ' ὃ ὁ γηραιὸς Φακίρης, ἀφοῦ ἐκ νέου ἐχαιρέτισε τὸ κοινόν, ἐκάλεσε τὸν βοηθόν του καὶ ἀμφότεροι σηκώσαντες τὸ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενον σῶμα ἀπέθηκον αὐτὸ κατὰ γῆς. Μετὰ τινὰ μαγικὰς διαβάσεις τῆς χειρὸς τελεσθείσας ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ, ὁ νεαρὸς Φακίρης ἀνηγέρθη οἷος ἦτο πρὸ τοῦ πειράματος».

Ἡ δευτέρα διήγησις τοῦ καθηγητοῦ Κέλλαρ ἀναφέρεται εἰς γεγονότα συμβάν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὴν χώραν τῶν Ζουλοῦ. Ὁ Κέλλαρ εἶχεν ἀκούσῃ ἐπαινούμενον μάγον τινὰ Ζουλοῦ, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τοῦτον ἐργαζόμενον, ὁ μέγας ὅμως θαυματουργὸς ἀπέφευγε, ἐπὶ τέλους δὲ κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ.

«Τέλος ἀπεφάσις, λέγει ὁ Κέλλαρ, ἔλαβε τὸ ῥόπαλόν του καὶ τὸ ἔδωσε εἰς τὸ ἄκρον ἱμάντος ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος μήκους δύο ποδῶν· ἕτερος νέος Ζουλοῦ, ὅστις, διακρούσας τῆς ἐργασίας τοῦ προηγουμένου, παρηκολούθει ταύτην μετ' ἀγωνίας τινός, ἔλαβε ἐπίσης τὸ ῥόπαλόν του καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς ὅμοιον ἱμάντα. Ἀμφότεροι μετὰ ταῦτα ἐστάθησαν εἰς ἀπόστασιν περιπόου δύο μέτρων. Τότε ἐν ἄκρᾳ σιωπῆ καὶ ζῶηρως φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς ἑστίας, ἤρχισαν περιστρέφοντες ταχέως τὰ ῥόπαλα αὐτῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των. Παρατήρησα ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐν τῇ στροφῇ τὰ δύο ῥόπαλα ἠγγίζον ἀλλήλα, φωτεινὴ τις ἀκτίς διήρχετο, ἢ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο, ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς εἰς τὸ ἔτερον. Μετὰ τὴν τρίτην ἐπαρῆν, ἐπῆλθεν ἐκρηξις, ὁ σπινθὴρ ἐφάνη λάμπας, τὸ ῥόπαλον τοῦ νεαροῦ κατεκερματίσθη καὶ οὗτος κατέπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

Ὁ γηραιὸς μάγος διηθύθη τότε πρὸς τὰ χόρτα τὰ ἐκεῖ βλαστάνοντα καὶ ἀπέκοψεν ἀρκετὰ ἐξ αὐτῶν. Μετὰ ταῦτα ὄρθιος καὶ μακρὰν τοῦ πυρὸς ἔσεισε ταχέως τὸ δέμα τοῦ χόρτου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου Ζουλοῦ, ὅστις ἔκειτο ἐξηπλωμένος ὡς πτώμα πρὸς τῆς ἑστίας. Κατὰ τινὰ στιγμὴν τὸ δέμα ἐφάνη ἀναφλεγέν, καίτοι ὁ μάγος ἀπέειχε 7 περίπου μέτρα ἀπὸ τῆς ἑστίας, καὶ ἤρχισε καίον βραδέως μετὰ σπινθηροβολίας καταφανοῦς. Ὁ μάγος πλησιάσας τότε εἰς τὸ σῶμα τοῦ νέου περιέφερε βραδέως τὰ φλεγόμενα χόρτα ἀνωθεν τοῦ προσώπου εἰς ἀπόστασιν ποδὸς ἀπ' αὐτοῦ. Τότε μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως παρατήρησα ὅτι τὸ σῶμα ἀνεσηκώθη βραδέως ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους καὶ αἰωρήθη ἐν τῷ ἀέρι εἰς ὕψος τριῶν ποδῶν, κινούμενον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀκολουθοῦν τὴν κίνησιν τοῦ φλεγόμενου χόρτου. Ὅταν τὸ χόρτον κατεκάη καὶ ἐρρίφθη, τὸ σῶμα ἐπανέλαθεν ἐπὶ τῆς γλῶσσης τὴν ὀριζόντιον αὐτοῦ θέσιν, καὶ μετὰ τινὰς μαγικὰς ἐπαφὰς ὁ νεαρὸς Ζουλοῦ ἀνηγέρθη ἐντελῶς ἀνέπαχος ἐκ τῶν γεγονότων τοῦ φανταστικοῦ τούτου πειράματος. Ὡς πᾶς τις δύναται νὰ κρίνῃ, ἀμφότερα τὰ πειράματα ἐκτὸς λεπτομερειῶν τιῶν εἶναι ὅμοια. Δι' ἀμφοτέρων φαίνονται καταργούμενοι οἱ σπουδαιότεροι νόμοι τῆς βαρῦτητος. Τινὲς νομίζουσιν ὅτι τὰ φαι-

νόμιστα ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν, καὶ ὅτι οἱ Φακίραι γνωρίζουσι νὰ μεταλλάττωσι κατὰ βούλησιν τὸν ἐν αὐτοῖς ἠλεκτρισμὸν εἰς θετικόν ἢ ἀρνητικόν. Ὁ Κέλλαρ ὅμως λέγει· «ταῦτα μὴ ἐφάνησαν τότε καὶ τώρα ἀκόμη ἐντελῶς ἀκατανόητα».

Ὁ Κέλλαρ διηγεῖται καὶ ἕτερα πειράματα γινόμενα ὑπὸ τῶν περιστρεφόμενων Δερβισῶν ἐπίσης θαυμασιώτατα:

«Παρέστην μετ' ἄλλων Ἀγγλῶν ἐν Καλκούττα εἰς θέαμα δοθὲν ὑπὸ περιστρεφόμενων Δερβισῶν. Πρὸ τῆς παραστάσεως ἐπεσικέθημεν τὴν αἴθουσαν καὶ ἐξητάσαμεν καλῶς τοὺς τοίχους, μήπως εἶχον μυστικὰς ἐισόδους ἢ ἄλλας κρύπτας καὶ οὕτω ἐξαπατησῶσιν ἡμᾶς. Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει. Ἐχαράξαμεν διὰ κιμωλίας γραμμὴν ἐπὶ τοῦ πατώματος, ὅπως δεῖξωμεν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐμένομεν ὡς θεαταί. Τέσσαρες Φακίραι εἰσήλθον ἀπὸ τῆς κυρίας θύρας καὶ ἐτοποθετήθησαν ἀντιθέτως τῆς χαραχθείσης γραμμῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰθούσης τὸ στερούμενον θυρῶν καὶ παραθύρων.

Ὁ γηραιὸς Φακίρης ἔλαβε τότε πύραυλον καὶ ἔθεσεν αὐτὸν πέραν τῆς χαραχθείσης γραμμῆς καὶ ἐρρίψεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων λευκὴν τινὰ κόκκιν ἐξ ἧς προήλθεν ὁσμὴ ἰσχυρὰ κρίνου εὐαρεστοτάτη εἰς τὴν ὄσφρησιν. Λεπτὸς καπνὸς ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς πυρᾶς πληρώσας μὲν τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἀφίων νὰ διακρίνωμεν ἐναργῶς τὸν ἐν τῷ βάθει τοίχον. Εἰς ἀπόστασιν δύο μέχρι τριῶν μέτρων ἀπὸ τῆς πυρᾶς, ὁ γέρον μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων ἤρχισαν χορεύοντες βραδέως. Δὲν ἐπύραυλον οὐδένα ἦγον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγων ὁ χορὸς ἐπεταχύνθη διὰ κινήσεως ρυθμικῆς. Τὰ ἐνδύματα τῶν χορευτῶν ἵπαντο περίξ αὐτῶν καὶ ἐφαίνοντο οἱ τέσσαρες ὡς σύμπλεγμα οὐτινος ὁ γέρον παρέμεινεν ἢ κεντρικὴ μορφή. Αἶφνης μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως παρατήρησαμεν ὅτι ἐν καὶ μόνον ὑπῆρχε πρόσωπον, τὸ τοῦ γέροντος. Ἡ ταχεία περιστροφή τοῦ χοροῦ ἐβραδύνθη βαθμηδόν, καὶ μετὰ ἐν ἡ δύο λεπτά ὁ γέρον προὐχώρησε πρὸς τὴν πυρᾶν, ἐχαιρέτισε καὶ ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε πλεόν οὐδεμίαν ζωσά μορφή, οὐδὲν ὀρατὸν ἀντικείμενον. Μετὰ νέον χαιρετισμόν, ἐπανέλαβε τὸν χορὸν ἀντιθέτως, καὶ τότε παρατήρησαμεν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἐφαίνετο πολλαπλασιαζόμενον, τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ἐνῶ ἐχόρευε μόνος ἐπληροῦτο προσώπων ὁμοίων αὐτῷ, νεωτέρων ὅμως, περιστρεφόμενων κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ ὁμοίως ψαλλόντων. Αἶφνης ὁ χορὸς κατέπαυσε, τὸ ἄσμα διεκόπη, καὶ παρατήρησαμεν πάλιν μόνον τὸν γέροντα Φακίρον προχωροῦντα πρὸς τὴν πυρᾶν καὶ ζητούντα τὴν ἀμοιβὴν του. Ἐξητάσαμεν ἐκ νέου τὴν αἴθουσαν καὶ δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ἐλάχιστον ἕγνος ὅπως ἐξηγήσωμεν τὴν ἐξαφάνισιν τῶν συντρόφων του».

N. X. A.

